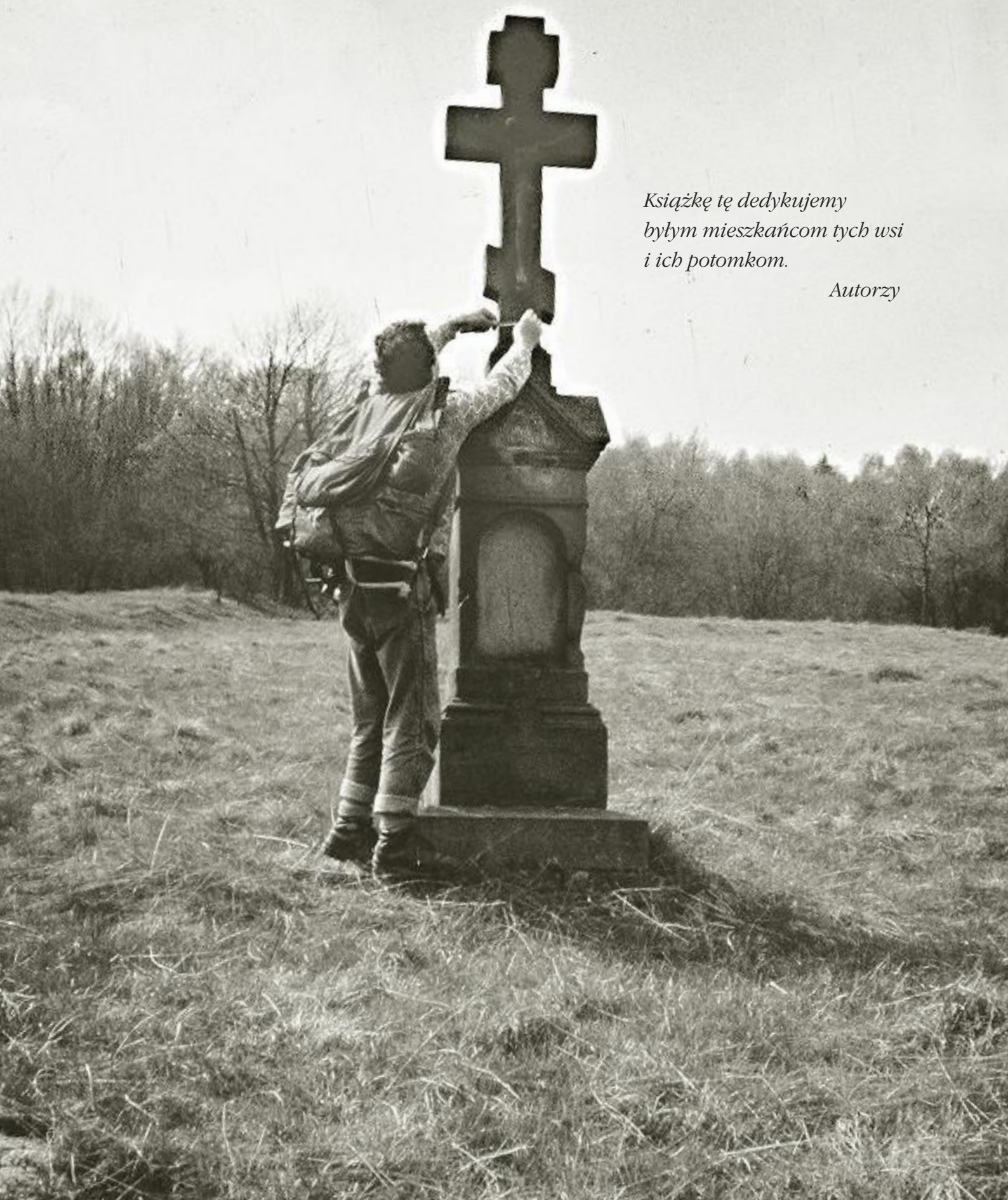




*Książkę tę dedykujemy
byłym mieszkańcom tych wsi
i ich potomkom.*

Autorzy

Wstęp

OPUSZCZONE WSIE ZIEMI GORLICKIEJ PO 20 LATACH OD PIERWSZEGO WYDANIA

W 1993 roku ukazało się pierwsze wydanie książki *Opuszczone wsie ziemi gorlickiej*. Miała ona pełnić funkcję przewodnika po terenach południowej części powiatu gorlickiego oraz Świerzowej Ruskiej z powiatu jasielskiego. Zawierała wyniki prac inwentaryzacyjnych przeprowadzonych w latach 1990 i 1991, które miały na celu zanotowanie i zachowanie dla potomnych ostatnich śladów materialnych po mieszkańcach tych terenów, głównie

Łemkach. Wydawało się, że jest to ostatni moment, aby udokumentować to, co jeszcze zostało, zanim wszystko zniszczy czas i przyroda. Przedmiotem badań było dziesięć wsi: Świerzowa Ruska, Długie, Radocyna, Lipna, Czarne, Nieznajowa, Banica koło Krzywej, Regietów Wyżny, Bieliczna i Czertyżne. Przy opisie wsi ich granice zostały przyjęte umownie, gdyż właściwych nie udało się jednoznacznie ustalić.



Nieznajowa. Podczas prowadzonej w 1991 roku inwentaryzacji, kolejno od lewej: Adam Harkawy, Mariola Janowska-Harkawy, Andrzej Piecuch



Cerkiew pw. św. Michała Archanioła w Bielicznej

Florencji między częścią Kościoła prawosławnego a Kościołem rzymskokatolickim. W jej następstwie powstał Kościół grecko-unicki, który początkowo nie przyjął się w Polsce. Do wprowadzenia unii przyczynił się dopiero synod w Brześciu nad Bugiem w latach 1595 i 1596. Grekokatolicy uznali zwierzchnictwo papieża, przyjęli dogmaty Kościoła rzymskokatolickiego, zachowując swoją liturgię, odrębność hierarchii oraz prawo zezwalające księżom świeckim wchodzić przed ostatnimi święczeniami w związki małżeńskie.

Podjęte pod koniec XIX i na początku XX wieku przez ukraińskich przywódców ze Lwowa działania polityczne zmierzające do wzmocnienia ruchu ukraińskości wiązały się również z włączeniem w cały proces duchownych. By obronić swoją niezależność, Łemkowie zmieniali wyznanie. Już w 1911 roku we wsiach Grab i Wyszowatka (Wyszowadka) przechodzono na prawosławie. Rok później unię porzuciła część mieszkańców Radocyny, Długiego i Nieznajowej. W 1928 roku na prawosławie przeszli (wrócili do wiary przodków) mieszkańcy takich miejscowości



Cerkiew w Czarne

na terenie powiatu gorlickiego, jak Czarne, Nieznajowa, Lipna, Wołowiec, Radocyna, Długie, Bartne, Bodaki, Przegonina, Leszczyny, Męcina, Wapienne, Uście Ruskie (obecnie Gorlickie). Wierni przechodzący na prawosławie nie mogli w II Rzeczypospolitej przemawiać grekokatolickich cerkwi. Tracili prawo ich użytkowania w myśl zawartego w 1925 roku konkordatu, który gwarantował Kościołowi grekokatolickiemu prawo własności do wszelkiego rodzaju dóbr ruchomych i nieruchomych. Budowali więc nowe cerkwie, zwane też czasowniami, zwykle w bezpośrednim sąsiedztwie starych. Takie świątynie powstały między innymi w Czarne, Radocynie, Nieznajowej, Bodakach, Bartnem, Kwiatoniu, Bielicznej, Lipnej, Długiem, Świerzowej Ruskiej, Banicy koło Krzywej i Izbach.

CERKWIE

Cerkiew jest zawsze orientowana (łac. *oriens* – wschód), to znaczy jej oś podłużna przebiega z zachodu na wschód. Zwyczaj takiego usytuowania budowli został zapożyczony od starożytnych czcicieli Słońca, zwracających się w czasie liturgicznej i prywatnej modlitwy w kierunku wschodu słońca. Zasadę tę przyjęli wierni w czasach wczesnochrześcijańskich, a następnie zastosowano ją w Kościele ortodoksyjnym przy budowie świątyń. W taki sposób orientowano także groby chrześcijańskie.

Trójdzielny podział cerkwi odpowiada świątyni jerozolimskiej. Prostokątne lub

pięcioboczne prezbiterium symbolizuje niebo, jest salą tronową Boga lub salą tronową Chrystusa Króla. Kwadratowa nawa odpowiada ziemi i symbolizuje wędrówkę pielgrzymującego ludu bożego, podążającego z ciemności ku wschodowi słońca, ku Chrystusowi, prawdziwej światłości. Przednawie to odpowiednik babińca. Ta część świątyni pierwotnie była przeznaczona dla kobiet oraz nieochrzczonych, czyli niebędących członkami Kościoła, we wczesnym chrześcijaństwie także dla pokutujących. Nad babińcem wznoszono wieżę z dzwonem.

Wierzono, że miejsce przebywania Pana znajduje się podobnie jak raj ziemski na wschodzie i z tamtej też strony należy oczekiwać powtórnego przyjścia Pana w dniu ostatecznym. Wyjaśnia to Orygenes, który powiada w homilii do Księgi Sędziów: „Każdy, kto w jakikolwiek sposób przyjmuje na siebie imię Chrystusa, staje się synem Wschodu [słońca]. [...] Któż nie przyzna od razu, że wschodnia część świata wyraźnie wskazuje na to, że w tym właśnie kierunku symbolicznie się zwracając, należy się modlić, jak gdyby dusza miała ujrzeć wschód prawdziwego światła”.

W świątyni Heroda miejsce Najświętsze oddzielała od miejsca Świętego podwójna zasłona. W cerkwi rolę tę spełnia ikonostas z ikonami, zasłaniający przed wiernymi Niebo, będące światem niewidzialnym. Ikony są jakby oknami, dzięki którym wierni mogą zobaczyć ten świat. Są łącznikiem między Niebem a ziemią, wprowadzając wiernych w świat nadprzyrodzony, pomagają im w skupieniu się i modlitwie.



Cerkiew w Bielicznej

Nieistniejąca już cerkiew grekokatolickiej pw. św. Jana Chrzciciela w Świerzowej Ruskiej





frontowej cokołów kapliczek i krzyży umieszczone były zwykle kamienne świątki (obecnie zostały z nich wykrajane). Na cokołach cementarnych umieszczano epitafia lub inskrypcje. Ściana frontowa oraz boki cokołów zdobione są niekiedy płaskorzeźbami, ich autorzy, artyści ludowi, nie są znani. Wnęki zamknięte są łukami pełnymi, ostrymi, trójlistnymi lub wklęsło-wypukłymi. Niekiedy cokół nie ma podstawy i stoi bezpośrednio na płycie.

Epitafium – ozdobna tablica ku czci zmarłego, zawierająca poświęcony mu napis, czasem portret lub scenę figuralną.

Głagolica – alfabet staro-cerkiewno-słowiański, najstarsze pismo słowiańskie, stworzone w latach 862–863 przez Cyryla, oparte na ówczesnej minuskule (małych literach) greckiej, wyparte przez cyrylicę. W głagolicy zapisano Pismo Święte przełożone z greckiego na dialekt bułgarsko-macedońsko-ruski.



Alfabet cerkiewnoślowiański i polski



Cyrylica

Cyrylica – alfabetyczne pismo słowiańskie, którego twórcą był Cyryl bądź jeden z jego uczniów Klemens Ochrydzki. Oparte na bizantyńsko-greckiej majuskule (dużych literach) i niektórych literach hebrajskich, rozpowszechnione wśród południowych i wschodnich Słowian i Rumunów.

Grażdanka – alfabet będący modyfikacją cyrylicy, wprowadzony w Rosji na początku XVIII wieku, używany do dziś.

Cyryl i Metody – uznani za świętych, prowadzili pracę misyjną w IX wieku. Ich działalność miała olbrzymie znaczenie dla hamowania zaborczej ekspansji niemieckiej na wschód. Wiąże się z nimi rozwój języka, piśmiennictwa i kultury słowiańskiej. W 1980 roku papież Jan Paweł II ogłosił Cyryla i Metodego patronami Europy.

KAMIENIARSTWO

Ciekawa jest symbolika samego kamienia – materiału, z którego wykonywano krzyże. Jego trwałość wskazuje na istnienie ponadludzkiej siły i potęgi, a świat kryjący się poza tym materialnym zjawiskiem napełniał człowieka pierwotnego religijnym lękiem. Kamień położony na grobie zmarłego miał stanowić obronę przed duchami z królestwa zmarłych bądź go ochronić przed wrogimi mocami. Taką rolę odgrywały na przykład prehistoryczne dolmeny na obszarach zamieszkałych przez Celtów. Czasami wykonywano w nich tak zwany otwór dla dusz, który miał umożliwić duchowi zmarłego wyjście z grobu, co również dowodzi wiary ludów pierwotnych w życie po śmierci. Kamień jako trwały materiał służył do uwiecznienia rzeczy wielkich, jak na przykład przykazań bożych, które otrzymał Mojżesz.

Intencje, fundatorzy i miejsca sytuowania krzyży były takie same jak w wypadku kapliczek. Najpiękniejsze,



W kamieniołomie na Maguryczu Wielkim

proste w formie, kamienne krzyże z rzeźbą ukrzyżowanego Chrystusa stoją przy drogach lub na grobach.

Na Łemkowszczyźnie większość figur przydrożnych, krzyży i nagrobków powstała we wsiach w południowej części powiatu gorlickiego. Kamieniarstwo rozwinęło się w śródgórskich dolinach wsi Bartne, Przegonina (obecnie Bodaki), Pstrążne oraz Wapienne. Pewną grupę krzyży wykonali także artyści cechowi, głównie Wojciech Serwoński z Gorlic. Niektóre proste w formie rzeźby, przedstawiające Ukrzyżowanego bądź figury świętych wykonywali artyści ludowi, a nawet żarniarze. Początki kamieniarstwa w Bartnem sięgają XVI wieku, wtedy to we wsi osiedlili się bracia Boroszowicze, kamieniarze z pobliskiej wsi Jasionka, trudniący się wyrobem żaren i kamieni młyńskich. Szczytowym okresem rozwoju był XIX wiek, kiedy to prawie w każdej rodzinie trudniono się kamieniarstwem. Dla ułatwienia i przyspieszenia pracy tworzone spółki rodzinne bądź sąsiedzkie, czasami tylko w celu wydobycia i przetransportowania surowca z ka-

mieniołomu do wsi, czasami na czas dłuższy do pracy przy wszystkich etapach obróbki kamienia. Do najwybitniejszych twórców ludowych działających na tych terenach w XIX i XX wieku należą: Matej Cirkot, Wasyl Gracoń, Iwan Dutkanycz, Stefan Felenczak, Osif Tarbaj, Iwan Kozak, Dymitro Korpacz i Iwan Szatyński.

Najlepszym materiałem pod względem gatunkowym był wydobywany na wschodnich i północnych zboczach Magurycz Wielkiego (777 m n.p.m.) piaskowiec zwany siwyj kamiń.

Innym nieco gorszym, lecz również podatnym tworzywem był drobnoziarnisty piaskowiec wydobywany w Kornutach (obecnie rezerwat) w paśmie Magury



Ś 1-1. Cmentarz wiejski



W 1991 roku zinwentaryzowano 20 zachowanych krzyży nagrobnych:

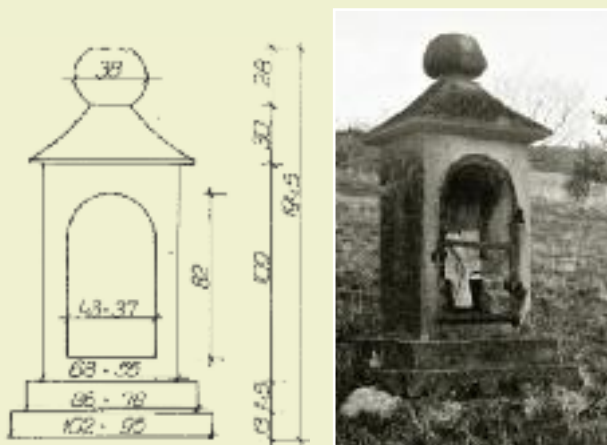
- | | |
|-----------------------|---------------|
| 1 – 1926; | 12 – 1938; |
| 2 – 1936; | 13 – 1922; |
| 3 – 1917; | 14 – 1907; |
| 4 – uszkodzony; | 15 – 1883; |
| 5 – 1924; | 16 – 1900 |
| 6 – 1916 | (żeliwny); |
| (uszkodzony); | 17 – 1921; |
| 7 – 1927; | 18 – 1905 |
| 8 – 1920; | (uszkodzony); |
| 9 – 1919; | 19 – 1919; |
| 10 – 1918; | 20 – 1921. |
| 11 – 1904 (łaciński); | |

Najstarszy krzyż pochodzi z 1883 roku (kamienny, prawosławny). Cmentarz został wyremontowany pod koniec lat 90. XX wieku



Do cmentarza dochodzi ścieżka od drogi prowadzącej z przełęczy Majdan, przez Świerżową do Świątkowej Wielkiej. Dojście z przełęczy zajmuje około 50 minut. Przy stojącej po lewej stronie drogi figurze przydrożnej, przedstawiającej Świętą Rodzinę, należy skierować się w prawo, na zachód, przez potok Świerżówka, po około 2 minutach marszu widać leżący na wzniesieniu cmentarz oraz miejsce po cerkwi.





D 2-5. Kapliczka przydrożna postumentowa, kamienna, z wnęką od frontu, z 1907 roku. We wnęce znajdują się fragmenty kamiennego krzyża prawosławnego (1991)



D 2-6. Kapliczka przydrożna postumentowa, kamienna, z wnęką od frontu, z 1869 roku. Zniszczona

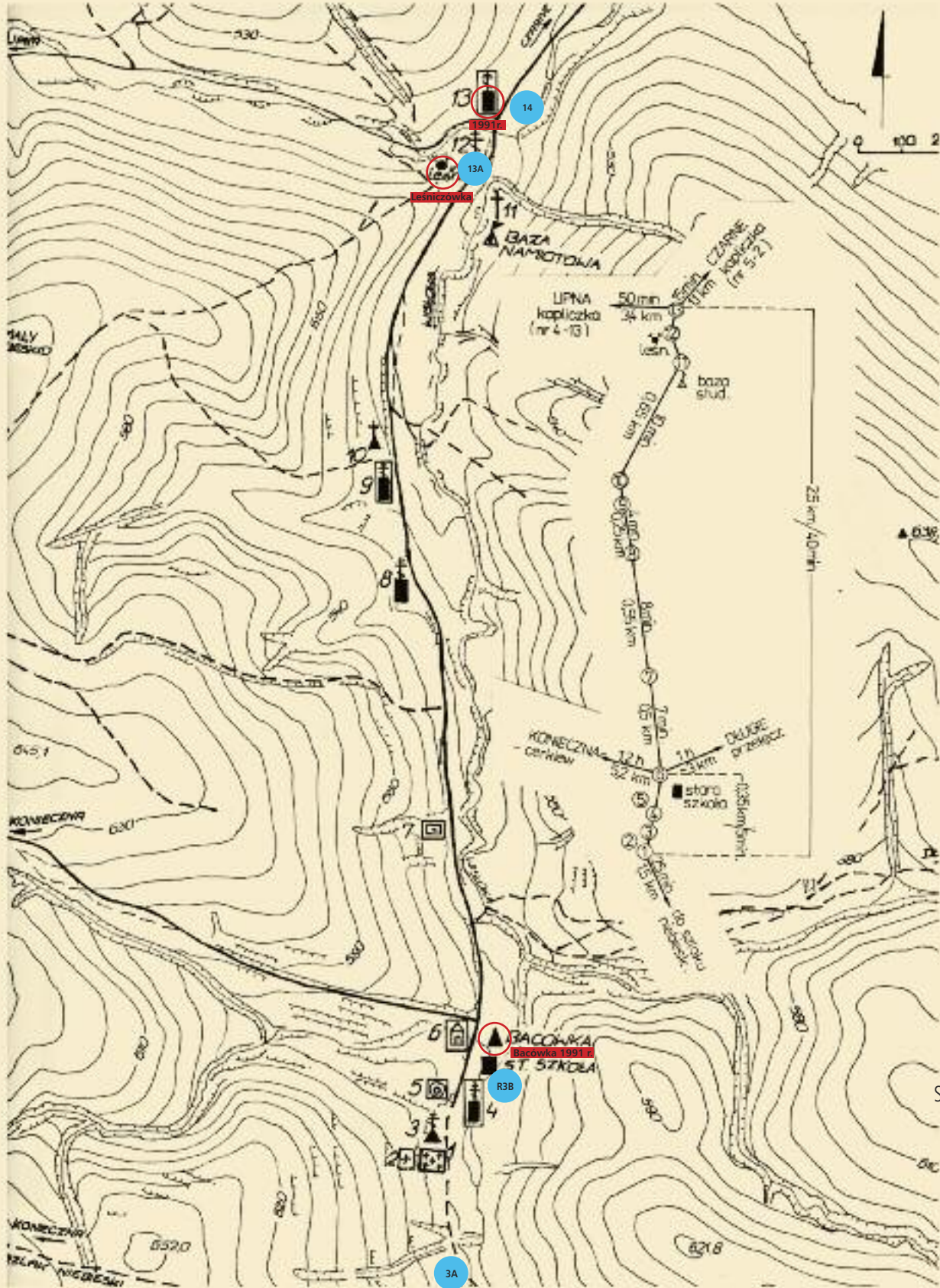




R 3-13. Cokół z piaskowca, o który oparta była część krzyża kamiennego, prawosławnego. Zinventaryzowany w 1991 roku. Stał przy skrzyżowaniu dróg, przy drodze do Lipnej. Na ścianie frontowej znajdował się płaskorzeźbiony krzyż prawosławny. Obecnie stoi w Szańcu Sakralnej Sztuki Łemkowskiej



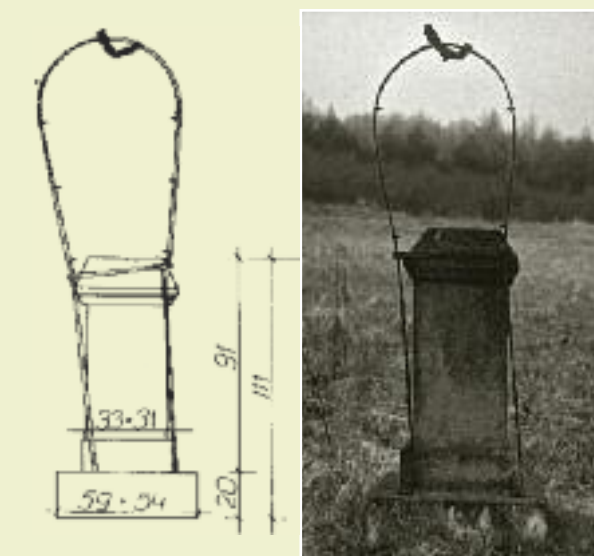
R 3-14. Pamiętnikowy głaz piaskowcowy. Tabliczka na głazie upamiętnia leśniczego zamordowanego przez UPA w czasie II wojny światowej. Głaz leży przy drodze, nieopodal hotelu nadleśnictwa



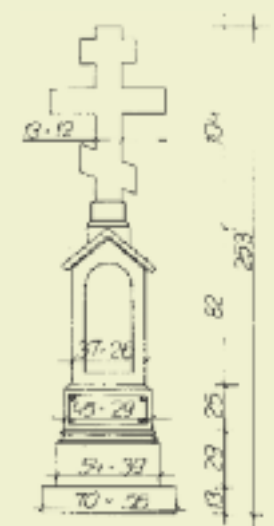
Radocyna
Schemat odległości i czasów przejeźd



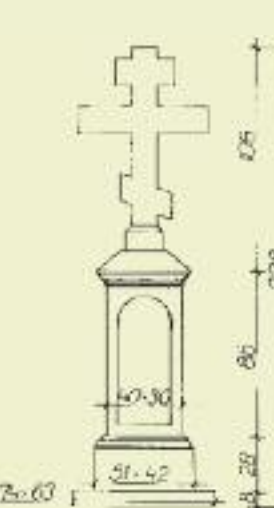
L 4-7. Cokół kamienny bez krzyża. Na froncie cokołu ślady płaskorzeźby. W 1991 roku w młodniku. Obecnie trudny do odszukania w gęstym lesie



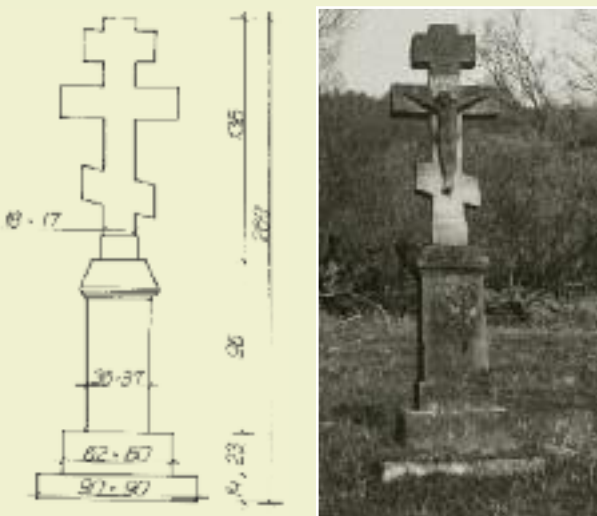
L 4-8. Cokół kamienny bez krzyża. Nad cokołem umieszczony metalowy pręt



L 4-9. Krzyż przydrożny kamienny, prawosławny, na cokole z piaskowca. Na ścianie frontowej cokołu płaskorzeźba przedstawiająca Matkę Boską z Dzieciątkiem, wykonana przez gorlickiego artystę Wojciecha Serwońskiego



L 4-10. Krzyż przydrożny kamienny, prawosławny, na cokole z piaskowca. Na ścianie frontowej cokołu płaskorzeźba przedstawiająca Matkę Boską z Dzieciątkiem



C 5-1. Krzyż przydrożny kamienny, prawosławny, na cokole z piaskowca, z 1928 roku



C 5-2. Kapliczka przydrożna domkowa, kamienna, zwieńczona dachem namiotowym, krytym blachą. Wewnątrz kapliczki wykonana w latach 70. XX wieku polichromia o treści religijnej. Od lewej: Wypędzenie szatana z raju, Zmartwychwstanie, Zwiastowanie



C 5-3. Krzyż przydrożny kamienny, prawosławny, na cokole z piaskowca, z 1913 roku. Obecnie brak krzyża. Na ścianie frontowej cokołu znajduje się zniszczona przez działania atmosferyczne płaskorzeźba z przedstawieniem Matki Boskiej z Dzieciątkiem. Wykonawcą krzyża był gorlicki artysta Wojciech Serwoński



C 5-4. Kapliczka przydrożna postumentowa, kamienna, z wnęką od frontu, zwieńczona krzyżem prawosławny, kamiennym, z 1923 roku



6. Nieznajowa/Незнаєва

Wieś położona w dolinie częściowo nad Wisłoką, częściowo nad potokiem Zawoja, będącym jej dopływem, na wysokości 430–470 m n.p.m. Otoczona od północy Uhercem (707 m), od południa Feszkówką (657 m), a od zachodu Żydówką (665 m).

W XVI wieku zwana Nieznanową. Założona dokumentem z 4 listopada 1646 roku, wydany przez Zygmunta I dla Stecza Oleksa ze wsi Świątkowa. Dokument pozwalał w lasach królewskich koło rzeki Nieznanowa lokować wieś na prawie wołoskim. Źródła podają, że nazwa wsi pochodzi od nazwy osobowej Nieznan lub Nieznaj. Prof. Zdzisław Stieber klasyfikuje ją w grupie nazw mających mieszane polskie i ruskie pochodzenie.

W 1581 roku wieś była własnością Stadnickich, a w XVIII wieku przeszła w ręce Siemieńskich. W czasie I wojny światowej zostały spalone niemal wszystkie budynki. W 1927 roku większość mieszkańców powróciła do prawosławia.

W 1936 roku mieszkało tu 220 prawosławnych, ośmiu grekokatolików, 20 rzymskich katolików i trzech Żydów. W 1945 roku łemkowscy mieszkańcy Nieznajowej wyjechali na Ukrainę. Osiedlili się w rejonie Kałusza, na Podolu i na Wołyniu. Natomiast mieszkający we wsi Polacy zamieszkali w sąsiednim Czarnem. Pozostałych we wsi trzech Łemków wysiedlono w 1947 roku na ziemie zachodnie.

W 1930 roku, nieopodal cerkwi grekokatolickiej została wzniesiona cerkiew prawosławna pw. św. Kosmy i Damiana. Wkrótce przeniesiono do niej ze świątyni grekokatolickiej między innymi XVII-wieczny ikonostas i część wyposażenia. Niestety nie zachowały się fotografie i nieznany jest wygląd cerkwi prawosławnej. Wiadomo jedynie, że wznieśli ją cieśle ludowi, którzy wrócili do form zrozumiałych dla wiernych, czyli cerkwi wieżowej zbliżonej w sylwetce, bryle i detalu architektonicznym do tego, co stworzyli ich ojcowie i dziadowie (w tym samym stylu była cerkiew w Izbach, której wygląd znamy z zachowanej archiwalnej fotografii). Po 1947 roku cerkiew prawosławna stopniowo niszczała i została rozebrana około 1960 roku.

Dom przeniesiony z Lipnej, obok góralska bacówka (1991).

W widłach Wisłoki i Zawoi stoi jeden dom i bacówka góralska, wykorzystywana podczas wypasu owiec (1991). Podobnie jak w 1991 roku, także obecnie, w byłej leśniczówce, jedynym ocalałym przedwojennym budynku wsi, znajduje się schronisko studenckie (czynne w sezonie letnim)



N 6-7. Miejsce po cerkwi pw. św. Kosmy i Damiana. Znajduje się obok cmentarza wiejskiego (N 6–6)



Cerkiew greckokatolicka wzniesiona w 1780 roku przez cieślę Teodora Rusinka z Waradki (lub Biesiadki), o czym miała informować inskrypcja na nadprożu i tragarzu z nawy. Była to budowla trójdzielna, z wieżą słupowo-ramową o ścianach pochyłych, z pozorną izbicą, której słupy nośne ujmowały babiniec, otoczona wokół zachatą. W nawie i prezbiterium kopuły namiotowe, łamane uskokowo. Hełm wieży o podstawie kopulastej, wieżyczki baniaste, z pozornymi latarniami. Typ północno-zachodni, wariant starszy. Uważana za jedną z najpiękniejszych cerkwi łemkowskich. Zawaliła się w latach 1963–1964, jej wieżę rozebrano w 1973 roku. Zachował się także drewniany portal (odrzwia) z tej cerkwi pochodzący z okresu budowy, czyli około 1780 roku, uratowany przez Józefa Madzika, który przewiózł go pod sianem furmanką do Bartnego i ukrył w swoim gospodarstwie. Obecnie znajduje się w greckokatolickiej cerkwi w Bartnem, filii Muzeum Dwory Karwacjanów i Gładyszów w Gorlicach. Zachowany portal zamknięty jest łukiem trójlistnym, sznurowym. Zdobią go



Polichromie portalu cerkwi w Nieznajowej: św. Piotr i św. Paweł. Pisany cyrylicą napis w górnej części portalu z Nieznajowej



malowane postacie świętych apostołów Piotra i Pawła. W górnej części pionowych belek widoczne są litery greckie, będące inicjałami Jezusa Chrystusa. W górnej części odrzwi, na poziomej belce, umieszczona jest ryta wgłębnie, przedzielona kwiatowym motywem, pisana niewprawną ręką cyrylicą, czy też alfabetem staro-cerkiewno-słowiańskim, data zakończenia budowy cerkwi – 4 sierpnia 1780 (od lewej do prawej strony: P – roku, Б – bożego. Ā oznacza liczbę 1, Ψ – 700, Π – 80. АВГ8СТА – augusta, czyli sierpnia i Δ – czyli cyfra 4).

Zachowany tragarz cerkwi z Nieznajowej z napisem, że zbudował ją cieśla Teodor Rusinko z Waradki staraniem ówczesnego duchownego Nieznajowej i całej nieznajowskiej gromady w 1780 roku





B 7-7. Krzyż zniszczony, trudny do określenia (1991), położony 5 m poniżej krzyża 7–6. Obecnie wyremontowany Staraniem Stowarzyszenia Rozwoju Sołectwa Krzywa z udziałem konserwatora zabytków



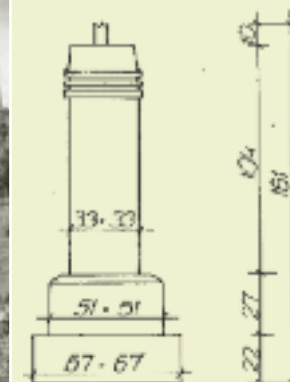
B 7-8. Cerkiew (czasownia) pw. śś. Apostołów Piotra i Pawła. Znajduje się około 300 m na północ od „Gościńca Banica”, idąc w górę potoku. Zachowały się resztki dachu zwieńczone kopułą

Prawdopodobnie została przeniesiona z pobliskiego Małastowa, gdzie w 1805 roku wybudowano murowaną świątynię. Świadczą o tym ślady przeniesienia z innego miejsca i wtórnego montażu (1991). Według ks. Romana Dubeca była to czasownia prawosławna zbudowana w latach 30. XX wieku, po przejściu w 1928 roku znacznej części mieszkańców Banicy na prawosławie. Została uroczyscie poświęcona 16 lipca 1933 roku z udziałem licznie zgromadzonych wiernych. Konsekracji dokonał ks. Antoni Krynicki ze Świątkowej wspólnie z innymi duchownymi. Złożona była z dwu zrębowych prostokątnych części; szerszej i dłuższej oraz nieco wyższej zbliżonej do kwadratu nawy i przylegającego od wschodu sanktuarium. Nawę nakrywało sklepienie ślęgowe, którego kształt powtarzał dach namiotowy, czterospadowy. Wcześniej od zachodu przylegało do nawy jeszcze jedno pomieszczenie o konstrukcji słupowej. Była to typowa cerkiew „dwudzielna” z jednym wierchem, czyli zrębową kopułą wieńczącą nawę. Kopuła miała najprostszy czworoboczny kształt bez załamów.



Cerkiew (czasownia) pw. śś. Apostołów Piotra i Pawła stan z roku 1976

Cokół stoi na łące, do której można dojść od przystanku PKS w Banicy, kierując się w stronę Wołowca, po przejściu około 200 m, przed potokiem, należy skręcić w lewo, w kierunku północnym, na starą drogę prowadzącą z Banicy do Bartnego. Po przejściu około 400 m, po prawej stronie, schodząc z drogi przez potok na łąkę, dochodzi się do cokółu. W 2012 roku przewrócony cokół leżał na skraju łąki.



B 7-9. Cokół kamienny, bez krzyża, z 1886 roku



8. Regetów Wyżny/Реґетів Выжній

Wieś położona nad potokiem Regetówka na wysokości 530–610 m n.p.m. Otoczona od południa i południowego zachodu stokami Jaworzyny Konieczniańskiej (881 m), Jaworzynki (869 m), Koziego Żebra (847 m), od północy Rotundą (771 m).

Założona prawdopodobnie w XIV wieku, za czasów Kazimierza Wielkiego, wchodziła w skład „państwa Gładyszów”, noszącego nazwę Dominium Ropae. W XVIII wieku była wsią szlachecką, stanowiła własność Anny Cieńskiej z Ankwiczów.

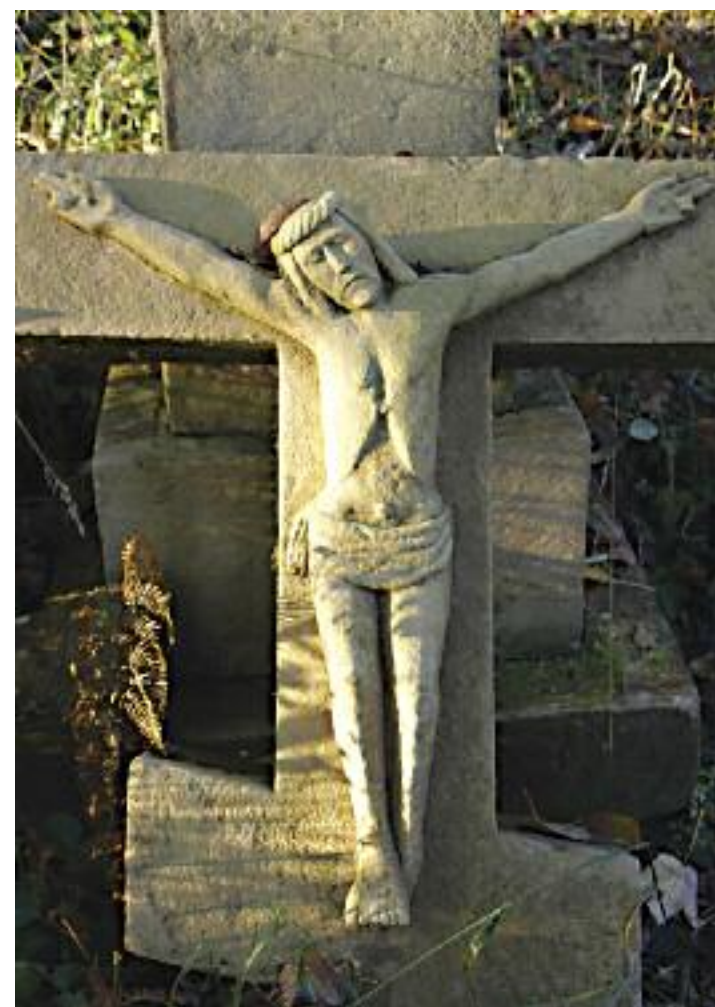
Pierwsza pisana wzmianka pochodzi z 1589 roku, kiedy uposażono cerkiew regetowską, należącą do probostwa w Hańczowej. W latach 1623, 1629 i 1665 wymieniana jako Regetów, w 1855 roku pojawiła się jako Regetów Wyżny (łemkowskie Regetiw) i w takiej formie występowała do 1968 roku.

Nazwa wywodzi się od nazwy potoku Rzegotów (1359 rok), która pochodzi od słów rzegotać lub grzechotać.

W 1888 roku wieś liczyła 547 mieszkańców. W 1935 roku we wsi było 421 grekokatolików. W 1947 roku mieszkańców wysiedlono na ziemie zachodnie, wcześniej kilka osób wyjechało na Ukrainę.

W Regetowie Wyżnym w 2012 roku zostały odnalezione dwa niekompletne obiekty zabytkowe, a na cmentarzu wiejskim nr 8–5 ustawiono dwa nowe krzyże. Zbudowano i poświęcono symboliczną wieżę dzwonnicę.





Nagrobki na cmentarzu w Regietowie Wyżnym



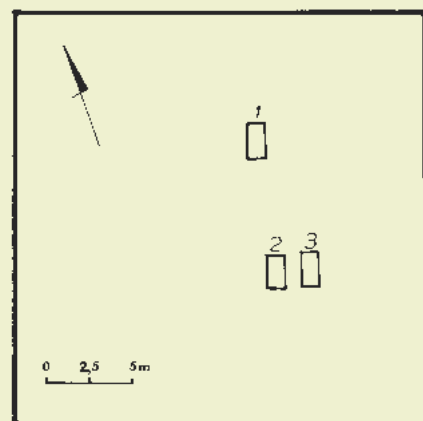
Церкiew pw. św. Michała Archanioła, stan w 1978 roku





C 10-3. Cmentarz wiejski

Plan cmentarza (1991)
 Krzyże w 1991
 1 – żeliwny, uszkodzony
 2 – krzyż z 1905
 3 – krzyż drewniany



Leży około 2 km od przełęczy Lipka, przy drodze po prawej stronie. W czasie inwentaryzacji w 1991 roku stwierdzono, że zachowały się trzy krzyże nagrobne: żeliwny prawosławny (uszkodzony), krzyż z 1905 roku, drewniany prawosławny i trudne do zidentyfikowania fragmenty. Cmentarz odnowiony został przede wszystkim staraniem rodziny Madzelańców, dawnych mieszkańców Czertyżnego oraz Gminy Uście Gorlickie. Pierwsze prace przeprowadzono w 1994 roku (wykonano ogrodzenie), następne w latach 2005–2010. Na cmentarzu spoczywają między innymi Łukasz Madzelań i Michniewicz Sycz.

